

ПОЧАЛИ ВІДЗНАЧАТИ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИАНСТВА

Філадельфія (М.Н.). — Тут у православному соборі св. Володимира, в неділю, 17-го серпня ц.р. Філадельфійський Деканат Української Православної Церкви в ЗСА розпочав святкування 1000-річчя Хрищення України.

Багато вірних прибуло на це свято й з інших місцевостей. Всі чекали перед храмом на Блаженнішого Владика Мстислава, Митрополита УАПЦ в ЗСА та Архiepіскопа Філадельфії. О 10:30 ранку загучіли церковні дзвони, вітаючи Владика, який у супроводі почоту наближався до церкви.

При дверях храму Владика вітав голова Церковного комітету Й. Підгурський щирими словами та хлібом, а діти — квітами.

Урочисту Літургію в повенному соборі очолював Митрополит Мстислав, йому сослужили священники Філадельфійського Деканату. Могутньо співав хор, підсліпний хористи — гостями з інших парафій, диригував д-р С.Савчук.

По торжественній відправі освятили воду в пам'ять акту хрищення в Дніпрі біля Києва 14-го серпня (н.ст.) майже тисячу років тому.

Вітаючи вірних, Владика Мстислава з притиском відмітив, що Москва намагастися присвоїти собі ювілей Тисячоліття. Відомо ж, що на півночі, в лісних просторах, де пізніше створили-

ся московське князівство, в ті часи поклонялися поганським богам.

Владика з любов'ю підкреслює, яку велику роль у відродженні Української Православної Церкви взяла на себе Ольга прийняла християнство ще за 30 років до хрищення Руси-України. Вона була відданою християнкою і завдяки їй багато бояр та освічених людей прийняли Христову віру і згодом вони стали опорою князів Володимирів в його заходах на вернення на християнство. Владика з гордістю запевнив, що пам'ятник св. княгині Ольги буде воздвижений у наступному році.

Філадельфійська телевізійна станція урло ч. 10 фільмувала вхід до церкви Владика Мстислава і урочисту Службу Богу. Увечері того ж дня вона дала в програмі новин показувала уривки з торжества, подавши коротке пояснення.

Це перше святкування хрищення України Філадельфійським Деканатом є добрим прикладом для інших деканатів Української Православної Церкви в ЗСА.

УКРАЇНА МОВЧАЛА НА КОНФЕРЕНЦІЇ У ВІДНІ

Відень (УІС „Смолоскип“). — Як відомо, Міжнародне агентство атомної енергії ООН (МАГАТЕ), влаштувало щорічний симпозиум присвячений Чорнобильській ядерній катастрофі. У симпозиумі взяло участь біля 600 вчених, лікарів, інженерів, спеціалістів атомної енергії та біля 300 журналістів.

Повну пресову акредитацію одержав на цю конференцію єдиний український представник „Смолоскипа“ журналіст і хемік-дослідник Осип Зінкевич, який брав участь майже в усіх пресконференціях, які відбувалися після кожної закритої сесії симпозиуму.

В час конференції було розповсюджено серед її учасників останній випуск журналу „Смолоскип“, який був майже всебіл присвячений чорнобильській катастрофі.

До МАГАТЕ належать 113 країн-членів ООН, а осідок цього агентства знаходиться у Відні, в новозбудованих з кінця 1970-их років будівлях Віденського міжнародного центру, який охороняє поліція ООН. Сам будинок являється своєрідним протитерористичним бастіоном, з різними бетонно-залізними загородами, а доступ кожної

особи і автомашини дуже строго перевіряється.

Членами МАГАТЕ є також СРСР, Українська і Білоруська республіки. Всі ці три держави мають свої постійні місця до МАГАТЕ у Відні. Всі три мають ту саму адресу і той самий номер телефону. Є і деякі різниці між цими місцями — в склад місці СРСР входять 16 осіб з дружинами, зате одноособові представники УССР і БССР — самітні.

Не зважаючи на те, що чорнобильська катастрофа відбулася на території України, члена МАГАТЕ, УССР, на симпозиумі заступали лише два представники — „резидент“ — представник постійної Місії УССР у Відні Микола Рететняк і академік АН УССР проф. В. Трефілов, спеціаліст по міграції радіонуклідів. Білоруська республіка не була заступлена ані одним представником, зате в склад делегації СРСР входила 31 особа, серед яких були і вчені українськими привізами — д-р В. Крушельницький, В. Загоруйко, В. Федулєнко, В. Клименко, А. Мостовський. Делегати очолював конкурент відомого з телевізійних виступів

(Закінчення на стор. 4-й)

Мирон Сурмач вчить дітей бджолярства

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Л.В.-а). — У кашкеті з кокардою, на якому зображений вулик, а поруч на в'язці кашкету прищеплені бджилки, зроблені ювеліром, 94-річний Мирон Сурмач, український купець, автор, підприємець, громадський діяч, а передусім — пасічник, дивиться серйозно і скупчено з двох великих фотографій, що прикрашають чималий репортаж про цього унікального розповідача і бандуриста, в газеті „Норт Джерзі Рекорд“ з 20-го серпня. Тут видно М. Сурмача теж у колі американських дітей-таборовиків, які з майже недитячою повагою слухають старого пасічника про таємниці збирання меду й про секрет довгожиттєвості особливо такої, як у М. Сурмача, бо ось він каже дітям, що він „здоровий“ тепер, як 50 років тому!

„Норт Джерзі Рекорд“ Денніс Блошук переріс розмову з М. Сурмачем і похитав ним разом до літнього табору для дітей у околиці містечка Монсі, Н. Й., в Рокландському повіті, під назвою табір „Сонне дупло“, де М. Сурмач увів дітей у світ бджолярства та в інші дива і чуда царства бджіл.

Це не перший раз, що Мирон Сурмач дістається на сторінки американської преси, радіо чи й навіть телевізії. Як відомо, під час святкування 100-річчя Статуту Свободи просили його на почесне місце недалеко від Президента, хоч М. Сурмач від того відмовився, бо молодцеві, не-старому М. Сурмачеві корисніше тепер прожити життя серед гурту дітей на його хуторі, чим сідати на табір чи школах для дітей, ніж кілька годин їхати в неможливу густоту автотраси „трафікові“, щоб тільки дістатися на корабель біля Пані Статуї. — розповідав він пізніше.

На їх зустрічі з таборо-никами в Монсі М. Сурмач, як це завжди буває, заграв на бандурі і розповів дітям про цей давній український інструмент. Так він робить кожного разу, як виступає з лекціями про пасічництво, не втомлюючись ніколи підкреслити, що любить він бандуру, що він українець і що щиро українське його вміння обходиться з „Божою комашкою“ — бджілкою, що їй не ужалить нікого, хто її знає і любить, „а якщо ужалить, що це ж хосенно, бо полікує вас від артритизму“, — каже доголітий народний мудрець і усміхається при тому веселим „всезнаючим“ усміхом.

М. Сурмач планує в свої „сто років віку переселитися на Флориду“, а поки що він ще господарюватиме на своїй гарній посаді в Седл Ривер, Н. Дж. з усім, чого „душа забажає“, і де він перебуває постійно, за винятком відривів і недовгих до себе гостиний М. Сурмач запрошує „на діл“ доки меду — бо вони заосматрять вас на цілий день енергією“ — правничик пера, до яких, як їхній „колега“, він має особливий сантимент, і це на його садби є дерева, що їх Сурмач називає „Іван Керницький“, „Микола Пондлоко“ та іншими подібними іменами, а найвищий і найміцніший дуб носить ім'я Євгена Маланюка.

(Закінчення на стор. 3)

СССР ОБВИНУВАТИВ Н. ДАНИЛОВА У ШПИГУНСТВІ

Москва. — Советський Союз обвинуватив у шпигунстві кореспондента тижневика „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт“ Нікола Данилова, заарештованого агентами КГБ. Це викликало різку реакцію зі сторони Білого Дому і державного департаменту.

Речник Білого Дому Леррі Спікс заявив, що обвинувачення Н. Данилова в шпигунстві може мати далекоїдучі наслідки у відносинах між З'єднаними Штатами Америки і Советським Союзом.

Президент Рональд Реген надіслав спеціальне послання генеральному секретареві ЦК КПСС Михайлові Горбачову з вимогою негайно звільнити з в'язниці американського репортера. Р. Реген підкреслює, що в справі Данилова на карту поставлені надто серйозні питання, від яких залежать дальші відносини між двома супероб'єктами. Президент особисто запевнив Горбачова, що Н. Данилов ніколи не працював в американських розвідних службах і його не можна розглядати як шпигуна. В листі Регена також невдоволено сказано, що якщо Данилов не буде негайно звільнений, то американський Уряд вживе відповідних заходів.

Жінка Н. Данилова, Руф, повідомила, що її чоловік несподівано підозрюваний з Лефортовської в'язниці з дозволу КГБ. За словами Данилова, слідчий постійно питає її чоловіка, на який відділ американської амбасад в Москві він працює. Руф Данилова повідомила його про пропозицію, яка нібито походить від Державного департаменту і пе-

редбачає його звільнення в обмін на передачу советського шпигуна Геннадія Захарова під особисту відповідальність амбасадора СС СР у Вашингтоні Юрія Дубініна. „Коли я йому про це сказала, — заявила Руф, — Нік відповів, що слідчі КГБ невдоволено натякали йому про можливість обміну“.

29 американських репортерів, акредитованих у Москві, звернулися листом до М. Горбачова, вимагаючи негайного звільнення свого колеги. „Ми твердо переконані, що Данилов став невинною жертвою безпідставної акції, проведеної співробітниками Комітету державної безпеки, — говориться в листі американських репортерів. — Ми вважаємо, що дії застосовані проти Данилова, мають на меті злякати весь американський журналістський корпус в Москві. Такі дії перешкоджають виконанню наших професійних обов'язків і порушенням Гельсінкських угод, під якими стоїть підпис советського представника... Ми вважаємо, що арешт Данилова створює нові бар'єри на шляху процесу поліпшення взаєморозуміння між Сходом і Заходом і зводять нанівець відносини між советським урядом і західним міжнародним співтовариством“.

Невідомо, яке враження справила на Горбачова лист американських репортерів, але, як пише в газеті „Нью Йорк Таймс“ Алекс Джонс, в їх середовищі панує замішання. Арешт Данилова створює небезпечний прецедент: який отримав під загрозу працю репортерів у Москві.

МАСАКРА ЖИДІВ В ІСТАМБУЛІ ВИКЛИКАЛА КРИЗУ В ІЗРАЇЛІ

Єрусалим, Ізраїль. — Масакра жидів в Туреччині, конкретно в Істанбулі, де у божниці загинуло 23 особи жидівської національності і два терористи, правдоподібно палестинці з терористичної групи охорони самого керівника Палестинської Визвольної Організації Ясира Арафата, викликало не тільки протести і співчуття багатьох західних країн, але також свого роду політичну кризу в самому Ізраїлі.

Прем'єр-міністр Ізраїльського уряду Шімон Перез відмовився скликати засідання кабінету для обговорення справи масакри поки Арієль Шарон не перепросить його і не пояснить ізраїльському народу чому він висловився у спосіб, що, мовляв, масакра таких розмірів жидів в Істанбулі була можлива тільки тому, що Перез веде надто мирну політику з арабами, доречі навіть неприхильними до Ізраїля. Згідно з інформаціями з Єрусалиму, які передали американські радіостанції у понеділок, 8-го вересня ц.р., А. Шарон перепросив прем'єра Переза і відгукнувся сказавши нім образливим, слова про діяльність уряду. Не зважаючи на відгукнення і перепрошення в Ізраїлі панувала ситуація неспокійності і напруги. Більш консервативні кола домагаються негайної відплати за масові вбивства жидів в Туреччині, інші, більш помірковані кола, до яких, до речі, належить сам Ш. Перез, пропонують спочатку обміркувати цілу ситуацію і належно розглянути відповіді проти палестинських терористів, якщо їм докажуть виконання атентату.

Прихильники Ш. Переза закликають А. Шаронів „не поганоювати“, „вибух пристрасті“ і звертають увагу що він повинен найменше забирати слово, бо справа масакри палестинців у переселенчачих таборах в Ливані коли він був міністром оборони, ще й досі не закінчена.

А. Шарон, тепер міністр індустрії в кабінеті Ш. Переза і провідний член коаліції Лікуд, написав до бюро прем'єр-міністра два листи з вибаченням. Перший був відкинутий більшістю членів кабінету, а другий нібито був прийнятий до відома, але не підтверджений самим прем'єром. Існує можливість, кажуть політичні спостерігачі, що між соціалістами і їхніми прихильниками, що їх сьогодні очолює Ш. Перез і бльоком Лікуд може дійти до розламу і Іцак Шамір не очолить уряду в жовтні цього року, я було раніше домовлено між двома бльоками.

Поклишо, на думку політичних аналітиків, Ш. Перез не мав вибору і мусів прийняти яку-таку форму вибачення від А. Шарона, бо в протинному випадку він поставив би під загрозу існування уряду. Справа відплати за масакру жидів в Істанбулі стоїть тепер, як інформають кореспонденти, на першому місці в Ізраїлі, а для цього треба ще якийсь час затримати єдиність політичних партій, які творять уряд.

Жертви істанбульської масакри стали приводом до обговорення тероризму в світі також в інших державах, зокрема в Європі.

Китайський розвідник перейшов на Захід

Пекін. — Один із західних дипломатів, акредитованих в столиці Китаю, повідомив, що в січні втік за кордон через Гонг Конг завідувач чужинецьким відділом китайського міністерства державної безпеки. За повідомленням цього дипломата, який протис, щоб його ім'я не було згадане, втікач передав важливі дані розвідки однієї із західних держав.

Цими днями японські засоби масової інформації повідомили, покинувши Китай в 1983 році. Йому були передані розвідувальні і контррозвідувальні функції, які раніше належали міністерству суспільної безпеки. Саме співробітник нового міністерства заарештували в липні цього року репортера газети „Нью Йорк Таймс“ Джана Бірнса, якого потім вислали з країни.

В листопаді минулого року в З'єднаних Штатах Америки був засуджений у шпигунство на користь Пекіну китайський іммігрант Леррі Чін, який програв 30 років працював у Сі-Ай-Ей.

В той час надійшли повідомлення, що дані про Л. Чіна, який поїхав в в'язницю через кілька днів після суду, передав ФБІ якийсь високопоставлений співробітник китайської розвідки. Дуже можливо, що ним був Ю Чженьсан.

Коментувати повідомлення про втечу китайського розвідника відмовилися в міністерство закордонних справ Китаю, і амбасаді

ВІСЬОДІЯ

ВІСЬОДІЯ

Відбудеться бенкет в 40-ліття мистецької праці В. Тисовського

Нью Йорк. — В неділю, 21-го вересня ц.р., о год. 2-й по полудні тут в залі УНДому, при 140 Друга авеню, відбудеться бенкет для відзначення 40-ліття мистецької праці члена Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка в Дітроїті і відомого соліста бас-баритона Володимира Тисовського.

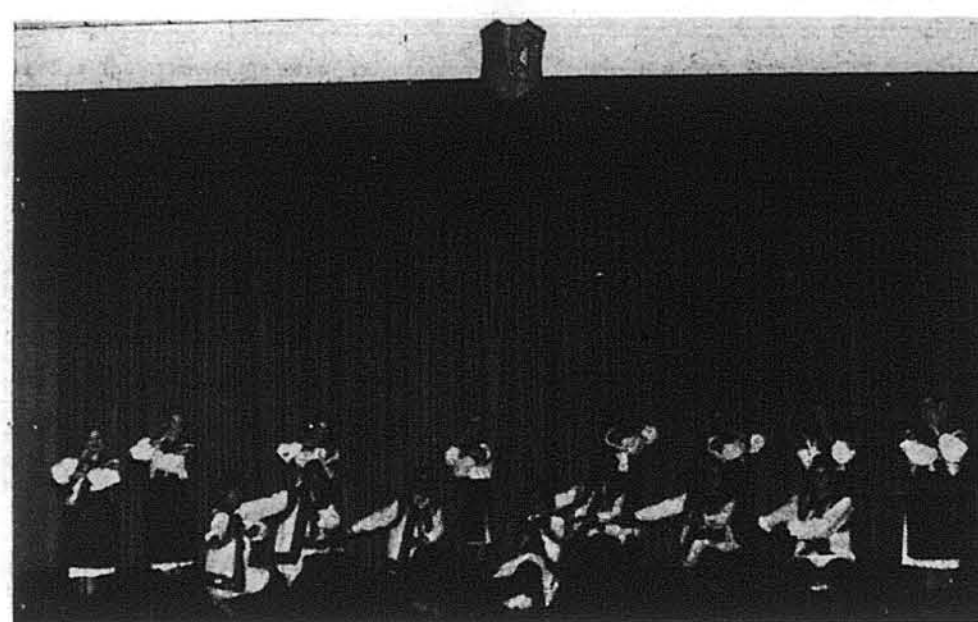
В. Тисовський

84-82 164th Str., Jamaica, N.Y. 11432.

Запрошуються всіх любителів мистецтва і приятелів прийити і шанувати ювілянта.

На бенкеті відбудеться мистецька програма. Вступ на бенкет 12 дол. Зголошення прийняються до 16-го вересня ц.р. Чеки слід висилати на School of Bandura.

ДЕНЬ УНСОЮЗУ ПРИКРАСЯТЬ НОВА „МІС СОЮЗІВКА“ І ЦІКАВА ПРОГРАМА

Танцювальний ансамбль „Дунай“.

Союзівка. — Субота, 13-го вересня, заповідається знову дуже принагідно й обіцяє бути на Оселі Українського Народного Союзу в Кетс-Сільських горах, бо це не тільки початок позолоти й райдужних кольорів розквітлого листа на кущах і деревах та опрозрачненні повітря, але також день вибору Міс Союзівки на 1987 рік, наступної красуні-українки. Це буде вже 32-га королева на Союзівку та її почат — дві дружини, яких вибере безсторонній журі, що його

склад буде проголошено на самій забаві. Забава розпочнеться рівно о 10-й годині вечора, відразу після півторогодинної багатої й різноманітної програми, що її початок, як звичайно, є 8:30 година вечора.

В мистецькій програмі, що її вестиме конференсьє Роман Лупань, виступлять гості-канадці — український танцювальний ансамбль „Дунай“ з Ст. Катаріне, Онтаріо, та його вокальне трио „Осінь“.

З американського боку

тішитиме присутніх своїм гарним голосом вже відома Союзівці з її виступів тут, зокрема з весняної концертної під час посвячення Дому Сеньйорів, співачка Лариса Марун-Гурин з Нью Йорку.

Танцювальний ансамбль „Дунай“, що ним керує хореограф Орест Самець, у наступному році святкуватиме вже своє 20-річчя. З невеликого танцюального гурту в 1967 році ансамбль розріс-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА

SVOBODA USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year \$40.00, 6 months \$22.00, 3 months \$12.00. UNA members \$7.50 — 6 months \$15.00 — 1 year. Change of address \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Статті дописані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає своїх право в потребі виправляти скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задоволену коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст опублікованих матеріалів Редакція не відповідає.

Переплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Додатково членів UNA \$7.50 на 6 місяців, \$15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — \$1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кошт кандидатури в Америці

У зв'язку з недалекими передвиборами і виборами осінню цього року та президентськими виборами за півтора року, вже тепер деякі кандидати розпочали свою виборчу кампанію. Ось так, наприклад, Демократична партія наставилася на здобуття другого сенаторського місця в стейті Нью Йорк, в якому демократи мають більшість в самому Нью Йорку, але республіканці переважають у західній частині цього стейту. Кампанія за цей пост цікава з іншого аспекту, не політичного а грошового. Демократичний сенатор Пат Мойніген, професор університету і колишній амбасадор в Індії, видав на свою кампанію у 1982 році 2,700,000 дол. Республіканський сенатор Алфонсо Д'Амато видавав на тодішні передвибори „мало", бо „тільки" 1,600,000 дол., але вже тепер заплатив головню за телевізійні оголошення 4 мільйони дол. і не скривається, що зібрав уже виборчий фонд на 5 мільйонів дол. Бизнесмен Джон Дайзон, який кандидує на віцегубернатора ньюйоркського стейту видав вже близько 5 мільйонів на передвиборчу агітацію. Його однопартійний суперник адвокат Марк Грін не має великих шансів вигри, бо миг видаткуватися „тільки" на 600,000 дол., щоб хвалити себе і гудити Дейзона. Найвищу суму на виборчу кампанію за все інсування ЗСА видаткував республіканський сенатор із Північної Кароліни, Джессі Гелмс: 16,900,000 дол. Ті всі мільйонери не кандидували задля сенаторської платні, яка для них „бідна", бо сенатор отримує річно 75,000 дол. однак, як конгресмен. Але переможець у виборах, який видаткував мільйони на агітацію, має сатисфакцію вигри та здобуття одного з найвидастніших становищ в державі, становище законодавця. Куди сумніша доля кандидата, що потратив мільйони на вибори і програв. Ось так амбітна колишня конгресменка з Нью Йорку, до речі ворожа українцям, Елізабет Голцман, витратилась у виборах у 1982 році на поверх два мільйони дол. і прогнала, тепер вона є прокуратором у дільниці Брукліну в Нью Йорку.

Конечність видаткувати мільйони на виборчу агітацію кожного кандидата на посадовий, сенаторський чи губернаторський пости — це один із сутоамериканських феноменів. І це феномен сумний, бо відсуває на задній план духові, інтелектуальні кваліфікації кандидата, а висуває на вирішальне місце — його маєтковий стан. З другого боку — це добре і похвально, що багаті люди в Америці, які могли б жити й не журитися за хліб насущний, тільки розважались і лінятити, мають амбіцію служити батьківщині на відповідальних становищах.

Але видавати мільйон на виборчу агітацію, ходити вулицями і до найбільших крамниць, стискати незнайомим людям руку і цілувати малюк дітей — ця виборча традиція в Америці це дивогляд для європейця. І ми, українці, брали активну участь у виборах до австрійського парламенту у Відні, до галицького союму у Львові та за Польщі між двома світовими війнами до польського союму у Варшаві. Проголошували легальні наші партії своїх кандидатів у газетах, влаштовувались віча у виборчих округах, але це коштувало мінімально і кандидат на посаду сенатора не видавав з своєї кишені ані сотика. І тепер в країнах Західної Європи з демократичною системою, діється подібне. Кандидати до англійської палати громад чи до німецького парламенту у Бонні не видають мільйонів, яких не мають, не стискають рук і не цілують чужих дітей. Вони порівнюють таку американську процедуру з церковним видо-вищем. Але Америка є країною контрастів і дивоглядів і Америка має для європейця дивовинні звичаї-обичаї, які проте є для американців традицією. Гроші видатковані на виборні пости не йдуть в болото. Вони всякають в загальну народну економіку, у пресу, друкарні, радіо — телевізійні станції, ті гроші йдуть на залізничні і летунські квитки, і всюди там працюють живі люди, що їхній заробіток посередньо залежить від отієї коштовної виборчої кампанії. Тому і та американська традиція має в тугтешній відносинах свій глум. „Що край — то обичай" — каже народна приказка. Прибулому до Америки новому іммігрантові тутешні звичаї — обичаї видаються дивовинними і йому трудно до них привикнути. Але вони притаманні країні, яка протягом 210 років з пустки стала великодержавою. І тому тут це річ природна.

Ціла низка європейських країн буде недовзі переобирати свої центральні репрезентативні органи, а від цього залежить майбутня зовнішня і внутрішня політика цих країн. Цікавим є питання: що буде більш впливати на результат виборів — зовнішня чи внутрішня політика?

Коли йдеться про Америку, то найважливіші вибори, вибори президента, відбудуться нескоро, по більш ніж двох роках. Часткові вибори до Конгресу, що відбудуться у листопаді цього року, не матимуть рішального впливу на зміну політичної лінії у зовнішній чи внутрішній американській політиці, бо все таки і далі буде управляти країною Рональд Реген. Інша справа, коли йдеться про майбутні президентські вибори, тим більше, якщо президент Реген рішиться спробувати ставати до виборів утретє, для чого необхідно є відповідна процедура. Якщо б Реген став до виборів утретє, то є великі шанси, що він виграв би і втретє, зважаючи на його велику особисту популярність. А його відкраще значення, ніж його здоровельний стан, про що рішати муть не вибори, а лікарі і сам Реген та його родина і особисті приятилі.

Коли йдеться про Америку, то виглядає так, що в усіх майбутніх виборах питання внутрішньої політики відіграватимуть більшу роль, ніж справи зовнішні. Це тому, що президент Реген встановив напрямні у

М. Платковський

ВИБОРИ В ЕВРОПІ І ВИБОРИ В АМЕРИЦІ

головному питанні зовнішньої політики, себто відношення до Москви. Ці напрямні схвалюються більшістю американських громадян і вони вже дали позитивні наслідки. Згідно з цими напрямними президент Реген хоче розмовляти і домовлятися з Москвою, але з позиції сили і, не піддаючись жадним непевним советським пропозиціям. І хоч Москві така постава Вашингтону не до подоба, але Горбачов ніяк не може відкинути розмови з Америкою — приїде він чи ні до Америки в скорому часі, але такі напрямні президента Регена вже дали свої позитивні наслідки для Америки.

Інакше виглядає справа в європейських країнах. Там питання зовнішньої політики і, зокрема, відношення до СССР, становлять собою головну тему майбутніх виборів. Хіба лише Франція становить подекуди виняток, бо там і соціалісти і права опозиція (опозиція тепер уже тільки часткова), бо там після останніх виборів є в руках правих, а становище президента з до-статком великими прерогативами займає соціаліст. Матимуть майже однакові погляди щодо позицій відносно СССР, що датуються ще з часів де Голля, який провадив приязну політику суп-

проти Москви.

У Західній Німеччині християнсько-ліберальний уряд мусить боронитися проти закидів соціалістичної опозиції, що він, уряд, знаходиться швидко під впливом Америки і занедає встановлення приязних відносин з Москвою. Найбільш крайні опозиціонери вимагають виводу американських військ з Німеччини і її вихід з НАТО. Ці антиамериканські настрої мають такий свій вплив на маси виборців. Наприклад, в останніх крайових виборах у Долішній Саксонії християнські демократи, що мали перед тим абсолютну більшість у крайовому парламенті, ледве втрималися при владі більшістю одного голосу разом з лібералами.

Такі ж труднощі з опозицією має англійський прем'єр М. Тачер. Можливо тому вона прийняла запрошення відвідати СССР, що сталося під час недавньої візити у Лондоні советського міністра закордонних справ Шеварднадзе. Англія країна, яка найбільш підтримує Вашингтон у його „твердій" поставі супроти Москви, мусить хоч б тактично пристосовувати свою політику до агітації опозиціонерів, які вимагають „поліпшення" відносин з Мос-

квою.

Італія видала цими днями двох советських дипломатів-шпигунів. Але це не перешкоджає італійському уряду намагатися бути в можливо добрих зносинах з Москвою.

Такі ж подібні приклади майже залицяння до діячів з Кремля і їх нового „боса" Горбачова можна б навести багато. Можна без перебільшення висловити думку, що міжнародну політику встановлює Москва: заговорить трохи ліберальнішою мовою і всі західні уряди і політичні діячі починають радіти і надіятися на можливість згорення із советськими лідерами. Коли ж Москва чогось „розгнівається" в країнах Заходу відчуватися неначе страх перед могутністю советської російської імперії. Можна тільки висловити надію, що внутрішні советські труднощі, спричинені також не в останній мірі катастрофою в Чорнобилі, отже ціною жертв українського населення, що ці внутрішні труднощі не дозволять Горбачову повторити десь у світі нову агресію на зразок Афганістану. І можна також висловити надію, що американська політика, якою керує президент Реген, не засилиться якимись принадами обіцянок Горбачова і не піде на поступки Москві, що принесе користь наступальній московській політиці і її агресивним планам, що залишаються незмінними, хоч якби не вміхалося обличчя советського диктатора.

Дочка Дем'янюка

(Переклад статті з ізраїльського журналу „Крут" ч. 475, 1986)

„Іван Грозний" з Треблінки був маніяком. Не може бути, щоб за стільки років маніяк не видав себе", — говорить Ірина Нишник, дочка Дем'янюка, в інтерв'ю газети „Халашот". „Дуже делікатна натура ця жінка, — зауважив Цві Гілат. — Питаш себе, як те так? Дочка убивці (якщо правдиві звинувачення), людини, яка скоїла трохи-ліди чрепи живих людей! Яка підвинувала в'язню до колючого дрота..."

Для Ірини Іван Дем'янюк — батько, при чому — батько добрий.

Вона не може повірити, що її батько бивав, і по-торію: „Вбивця-маніяк, як же протягом багатьох років він не виявив свого розумового потьмарення?"

Дочка каже журналістам: „Мій батько — Іван Дем'янюк, а не „Іван Грозний". Мій батько невинний. Треба його знати. По-говорити з ним з п'ять хвилин, і ви самі зрозумієте, що не може бути нічого спільного між ним і тим маніяком".

Вона не намагалася переконати преси. Безнадійна справа. В Ізраїлі панує атмосфера, коли люди шукають жертвеного козла. Якого провадить слідство, то його треба засудити. Ви-пустити його — означає опинитися в центрі величезного скандалу.

Ірина не хоче говорити про це.

„Коли я побачила його у в'язниці, — то заплакала. Він не знав спокою стільки років. Боже мій, неже нема справедливості у Бога?"

Усмішка їй не вдається. Очі блискітні, але вицвілі. Довго плакала.

„Коли я намагалася пов'язати звинувачення на адресу мого батька, то я бачу, що мій батько не міг бути тим вбивцею. Кажуть про нього, що він шпигав жінкам ножем, розторожував голови немовлятам. Я покажу вам фотознімок: батько тримає на руках мого синочка Еді. Хіба так тримає немовля вбивця?"

Цві Гілат запитує, чи не могло статися такого, що Джон Дем'янюк обдурював свою родину.

„Мій батько ніколи не підвищує голосу. Він не бив ніколи матері чи мене. Не бив тварин. В моїй голові не вкладається думка, що людина такої владі могла колі-ли катувати".

До Ізраїля родина заарештованого прилетіла на початку серпня (тут помилка — треба на початку липня. — Ред.). Віра, жінка Дем'янюка, його дочка Ірина, його зять Еді та внук Еді — молодий, семимісячна дитина. Вони не бачили главу родини вже п'ять місяців. Листи він почав писати три місяці тому. Але його не дозволили телефонувати додому.

Через 10 днів вони повернулися до Америки. Нема грошей на готель. Дем'янюки жили в готелі

„Американ Колоні" в Єрусалимі. Вони тричі відвідували в'язницю в Рамле, усього сім годин побачення.

Ірина шкодує, що не могла залишитися і оглянути країну.

„Нема грошей. Ми люди небагаті".

Вона оповідає, що протягом останніх десяти років вони жадного разу не скористалися відпусткою, не знали спокою. Всі вихідні дні та вакації — по судах. Совети передали американцям якісь папери, з яких випливає, що її батько був нібито есеєвцем у Треблінці. Американці порушили кримінальне слідство проти Івана.

Цві попросив її розповісти про своє дитинство.

Життя було убоге. Батько і мати — емігранти. Батько влаштувався механіком. У фірмі „Форд". Мати працювала на конвеєрі на заводі. Вона там і зараз працює. Ніхто особливих надій родина не мала. Ірина змалку привчала до скромності. Вони жили в Клівленді в двох кімнатах. Ірина має брата і сестру. Вирощував дітей батько — він повертався додому раніше за матір. Він куховарив, за матір. Він куховарив, закупував харчі.

Що він варив?

Паштети з картоплі, макарони, борщі.

Чи згадував він Україну та війну?

Дуже неохоче. Його було на війні поранено, потрапив до полону, його не раз було побито, потім він працював на каторзі у німців. Він казав, що комуністи й нацисти — це саме, навіть прапори подібні.

Чи принадажували його жадливі філіми?

Ні, ніколи. І дітей просив не дивитися, як проливають людську кров.

Найприємнішим спогадом її дитинства був вибір ялинки в лісі разом з батьком. З ялинки звалилася вивірка. Іван узяв її додому, спорудив клітку. Він дуже любив бавитися з вивіркою.

Гілат пише: „І увесь час не покидала думка про те, що я їй можу не повірити і що я можу думати, що вона силкується мене обдурити. Вона, ясна річ, ні в чому невинна. Але її батько".

„Це важко розуміти, — каже чоловік Ірини. — Ви послухайте нас, може, навіть і повірите нам, повернетесь додому. А Джон і далі перебуватиме в ув'язненні. А ми і далі так житимемо — не живи, не мертві".

Життя Ірини і усієї родини круто змінилось в 1977 році. Місцева газета надрукувала статтю, що Джон Дем'янюк шляхом обману отримав право на поселення в ЗСА. Настав час полювання репортерів за Іриною та її батьком. Ї фотографували по дорозі до школи і коли вона поверталася додому.

(Закінчення на стор. 4-й)

Ол. Зозуля

Ол. Зозуля

Ол. Зозуля

Ол. Зозуля

ПРАВО НА СМЕРТЬ

неї витрачено 375 мільярдів доларів. Такими підсумками здобуто перемогу над фашизмом.

Як же місце в цій війні посідає Советський Союз? 20 мільйонів загинуло лише солдатів, у тому часі 5 мільйонів українців (5 мільйонів німців). Скільки загинуло мирного населення і скільки скалічено, ми ніколи не дізнаємося.

Відомий советський поет-публіцист В. Коротич користався кремлівською статистикою. у „Вітчизні" за червень 1985 року, стверджує так:

„Головний тягар боротьби з фашизмом виніс на своїх плечах Радянський Союз. Тільки прями людські втрати СССР становлять близько 20 мільйонів осіб. Але є ще один підрахунок: в 1940 році населення Радянського Союзу становило 194,1 мільйона. При середньорічному прирості 1,32%, який у нас був у 1940 році, на початку 1946 року у нас мало б проживати 213 мільйонів. А проживало приблизно 167... Отже, наші втрати назагал зменшили можливість кількості населення СССР на 46 мільйонів".

Про полонених біля двох

мільйонів, що каралися в німецькій неволі. Коротич не згадав. Промовчав і про репатріацію ушлюблених до советських контаборів, де вони упокоїлись. Але про вивіз української молоді на каторгу до райку, обмовився лише одним словом: „Тільки з СССР було таким чином вивезено 4 мільйони 978 тисяч осіб. Очевидно над фашизмом і війна закінчилась. А чи справді закінчилась?"

Наведені вище страшні цифри стверджують, що в сучасному модерному світі, людина має право, насамперед, на смерть, яку при-корюють науковці і політики. Бож, як зрозуміти, що одні науковці (лікарі) борються за продовження життя людини — інші (фізики, хеміки) винаходять найста-

КАПІТАН ЗАХІДНОНИМЕЦЬКОГО корабля „Ауріга" Вольфганг Біндель, на якому 155 тамільських втікачів були переправлені через Атлантичний океан і висаджені біля канадських берегів, заявив репортерам, що вважає справу про його обвинувачення в порушенні закону закінченою. „Поліція не має до мене ніяких претензій", — сказав В. Біндель. Чому я повинен почувати себе винним? І в чому? За повідомленням газет, Біндель дістав від тамільських втікачів півмільйона марок. Недалеко від територіальних вод Канади втікачі пересіли в човні і були заарештовані на милість вітру і хвилі. Канадські власті заявили, що втікачі не будуть депортовані з країни.

системою і кровожадною диктатурою з усіх часів, яка подала й процвітала під час найбільшої дружби зі З'єднаними Штатами Америки за президента Рузвельта, перед і під час Другої світової війни. В тому періоді в СССР терором знищено тисячі священників і мирян та зруйновано багато історичних церков, так, що Папа Пій XI, 19-го березня 1930 року, проголосив день молитви за переслідування, в якій участь взяли: протестанти, православні і жиди. Під час Богослужби в базиліці св. Петра, було 50,000 вірних, без тих, які де факто визнали СССР. Папа у своїй мові тауровав Захід за його мовчанку відносно переслідуваних в СССР. Для виховання кадр нових священників для Росії. Папа Пій XI оснував „Русікум".

Покликаючись на заяву Сахарова, о. Фльорді каже, що советська система це державний капіталізм, в якому держава перебрала монополію роллю над цілою економікою, а Солженіцин (дідо якого був українцем) під час вручення йому Нобелівської нагороди сказав, що: „наше XX сторіччя показалося більш жорстоким, як попереднє, а найстрашніше є це, що воно не закінчилося у першій половині цього сторіччя".

Знову покликаючись на заяву Солженіцина, там читаємо, що „коли ми говоримо про Захід, тоді тяжко є говорити кожного разу про те, чи вони хочуть нам помагати, чи навпаки, там є якась капіталізація, гра, яка включає внутрішні інтереси народу Заходу, а в тій розрізі ми відіграємо малу роль для зміни".

Від 29-го вересня 1922 року, аж до вересня 1924 року в СССР працювала папська місія, яка несла допомогу голодуючим над Волгою, де записано випадки канібалізму. Намагання Ватикану закрити конкордат з Москвою не увінчалися успіхом. У 1926 році, Папа Пій XI вивсел до СССР єпископа Михаїла ДТ'єрбіні, який підпільно мав реорганізувати католицьку ієрархію. Праця ДТ'єрбіні закінчилась крахом, бо за його ходом слідкували чекісти, які короткі арештували нововисвячуваних ним єпископів, одних розстріляли, а інших заслали в тюрму.

Отець Фльорді каже, що бореться за свободу, вартує більше, як мільйони тих, що пристосовуються до даних обставин.

Про пакт Молотова-Рібентропа, Папа Пій XII сказав, що імперія, як не є оснований на правосудді, не є благословенні Богом. Безбезпека є неминучою, але це є час: нічого

не пропадає в мирі, але все може зруйнувати війна. 26-го жовтня 1939 року Папа проголосив свою першу енцикліку „Dei Fili Redemptores", в якій тауровав комунізм і нацизм. Комунізм є фундаментальним злом, тому що кожен, хто зберігає християнську цивілізацію, не може коляборувати з комунізмом у будь-якій формі. Тому, Ватикан був проти допомоги для СССР під час війни з Німеччиною. Рузвельт у своїй заяві до Папи Пія XII з 3-го вересня 1941 року запевняв його, що церква в СССР відкрита, і що Росія в результаті сучасного конфлікту може визнати свободу релігії. Він був переконаний, що російська диктатура є менш небезпечна для безпеки інших народів, як німецька форма диктатури.

В тому часі, підсекретар Ватикану, монс. Тордіні сказав Аттолікові, італійському амбасадорові до Ватикану, що найбільшим ворогом Церкви є комунізм, але, це не тільки він. Нацизм провадить і провадить жадливе переслідування Церкви. Це справа, що один чорт гонить другого чорта. „Я був би щасливий, коли б комунізм зник з лиця землі". (стор. 26.).

Папа Пій XII, 1-го липня 1949 року, у своєму декреті Апостольської Столиці затвердив екскомунікацію католиків, які помагали атеїстичному комунізмові.

Під цю пору, Ватикан має повні дипломатичні зв'язки з Кубою, Югославією, а канали відкриті до Польщі, Мадярищини, Чехо-Словащини, Румунії, В'єтнаму, як також і до Китаю. Отець Фльорді згадує, що ті зв'язки не дуже помагали, що у вищезгаданих країнах, діяльність Католицької Церкви — обмежена, а деяких священників судять і ув'язнюють. (500 єспанських священників і інших проповідників Кастро усунув з Куби).

Тоді, як 76-ті річчій Папа Іван ХХІІІ діяв своєю харизмою і добродушністю, він вірив у утопію, навіть у відношенні до комунізму, та його наступник, Павло VI, уважав, що треба застосувати все знання ватиканської дипломатії, в якій він був виховуваний від початку свого священства. Він вірив у дипломатичні переговори, виконавцем яких став архієпископ кардинал Агостіні Касаролі, папський міністр закордонних справ. Він особисто перетракує з комуністичними урядами, відбуваючи чіткі поїздки в Москву.

(Продовження буде)

Роман С. Голіят

МОСКВА І ВАТИКАН

Moscow and the Vatican, Alexis Ulysses Floridi, S.J. Copyright by Ardis Publishers, 1986, 279-pages. \$23.50.

Єзуїт о. д-р Алексій Юліссє Фльорді, докторант Грегорианум, автор багатьох книжок і статей про Католицьку Церкву, в роках 1950-1965 був членом редакційної колегії журналу італійських єзуїтів „La Civiltà Cattolica", викладав у Фордгам університеті й на протязі кількох років опікувався українськими і російськими бжежцями з СССР і Китаю. Він є прихильником українців і Українського Патріархального Руху.

У публікації „Archiepiscopal and Patriarchal Autonomy", що її зредували Томас Е. Бирд і Ева Піддубчинська, Фордгам університет, читав, що на симпозіоні який відбувся у цьому університеті 15-го липня 1972 року о. Фльорді вголосив змистовну доповідь, про: „Роль України в сучасній советсько-ватиканській дипломатії".

У повніший документальний праці він цитує ряд папських енциклік, вислови науковців і політичних діячів, російських і українських дисидентів, які апелювали у своїх заявах до мужів вільного світу й Папи, стати на захист переслідуваних жорстоким комуністичним режимом. А Ватикан мовчав.

Автор детально обговорює положення Української Католицької Церкви, як за царату, так і нині в СССР. Ця праця, появилася також італійською і французькою мовами.

У першому розділі цієї книжки, „Як обдурити чорта" — автор уважає, що СССР є найбільш жорстокою

РЕЧНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ амбасаді в Москві заявив, що переговори про урегулювання становища в Афганістані відбуваються в діловій атмосфері. «Існує ряд справ, на які наші погляди розходяться», — сказав американський дипломат. — У нас своя точка зору, у них своя». Дипломат заявив, що переговори є частиною підготовки до майбутньої зустрічі між президентом Роналдом Регеном і генеральним секретарем ЦК КПРС Михайлом Горбачовим.

З ПОЧАТКОМ УЧБОВОГО РОКУ учителі в багатьох містах страйками домагаються вищих заробітних платень та інших пільг від стейтових шкільних властей. Через ці страйки, які щойно розпочалися, 75,000 учнів не можуть розпочати навчання, бо замкнені школи в Іллінойі, Массачусетс, Мішиген, Нью Джерзі, Огайо, Пенсильванії та в Ровд Айленді.

День...

(Закінчення зі стор. 1)

ся до сточленого мистецького колективу танцюристів і музикантів, вік яких сягає від семи років до 22-ох, і охоплює він членів усіх молодечих груп свого міста і навіть північного кінця Ньюйоркського стейту: всі тут гармонійно і в згоді співпрацюють. Молоді „дунайці“ з успі-

хом виступали в різних містах Канади, як і в ЗСА — у Філадельфії, Чикаго та в Гартфорд. Були вони й на телебаченні, танцювали для Патріарха і для королеви Елізавети II в свій час. Вокальне тріо „Осінь“ складається з колишніх членів „Дунаю“ талановитих молодих українців: Ольги Чолкан, яка теж грає на гітарі, Надії Климків та Ліди Сьоловської. В їх репертуарі є народні українські пісні та легка музика, включно з власними композиціями, які можна почути і на їх першій платівці „Осінь — Тріо“, що появилася недавно.

Хореограф О. Самець належить до другого покоління українських поселенців у Ніягара Фоллс, Н. Й. Своє танцювальне мистецтво здобув він на курсах, семінарах і танцюванні в ансамблі „Чайка“ під керівництвом хореографа Ярослава Клуня, а в найновішому часі — в незрівняній Роми Прийм-Богачевської Крім хореографії маестро О. Самець навчався музики і він залюбки компонує власні композиції. В репертуарі „Дунаю“ є багато різноманітного і цікавого, а навіть унікального, про що свідчать багато нагород, які „Дунай“ дістав за свої виступи.

ГАЗЕТА „ПРАВДА“ повідомила, що капітан вантажного корабля „Піотр Васа“ і капітан пасажирського пароплава „Адмірал Нахімов“ перебувають під арештом, поки продовжується розслідування катастрофи, що сталася в ніч з неділі, 31-го серпня, на понеділок, 1-го вересня, на Чорному морі, коли два кораблі зіткнулися, після чого „Адмірал Нахімов“ затонув протягом сімох хвилин. Виступаючи на пресовій конференції, працівник ЦК КПСС Альберт Власов сказав репортерам, що пошуки продовжуються. „Ми не назвемо кількості пропалих безвісти до того часу, поки продовжуються пошуки“, — підкреслює А. Власов. Він повідомив, що в морі знайдено досі 116 жертв катастрофи, і ведуться пошуки ще 282 пасажирів та членів екіпажу. Газети повідомили, що життя 29 осіб, які перебувають у шпиталях, вже нічого не загрожує.

РЕЧНИК КОМАНДУВАННЯ військ Об'єднаних Націй для підтримання миру в Лівані Тімур Гоксель повідомив, що три французькі вояки загинули при вибуху бомби на сільській дорозі в дев'ятьох милях від міста Тір. Французькі вояки взяли штурмом один з будинків і затримали двох осіб, яких підозрюють у вчиненні вибуху. Кількість французьких вояків, які загинули в Південному Лівані, досягла 13. Шість вважають військами Об'єднаних Націй, які нараховують 5,825 осіб, як перешкоду на шляху організації терористичних акцій проти північних районів Ізраїля.

СТАРАННЯМ ДОСПІДНОЇ ФУНДАЦІЇ ім. О. ОЛЖИЧА у ЗСА

появилася нова книжка п. н.

НА ЗОВ КИЄВА

Український націоналізм у Другій світовій війні

(Збірник статей, спогадів і документів)

Зібрана й упорядкована

Колелія Дослідів Історії

Українського Націоналістичного Руху.

Друкована на добром папері і факсово опрацьована

М'яка оправа: \$25.00 Тверда оправа: \$30.00

Мешканців стейту Нью Джерзі зобов'язує 6% стейтового

податку

ЗАМОВЛЯТИ

СВОБОДА BOOK STORE

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Крайовий Комітет

Тисячоліття Християнства в Україні

в порозумінні

з організованою громадою Нью Йорку й околиць

повідомляє, що

у суботу, 13-го вересня 1986 року

у будинку Наукового Товариства ім. Шевченка в Нью Йорку

при 63 Четверта Авеню

відбудеться

ОСНОВУЮЧІ ЗБОРИ

для створення

КОМІТЕТУ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИАНСТВА в УКРАЇНІ

Метрополітального Нью Йорку

й околиць

Початок о год. 3:00 по пол.

Крайовий Комітет запрошує всі місцеві церковні і громадські організації Нью Йорку й околиць та українську громаду взяти численну участь.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО

внутрішні хвороби

приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО

Профілактика хвороб ясен і зубів Лікування і протезування Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім договором

Адреса у Мангеттені

ROCKEFELLER CENTER

630 5th Avenue, Room 1803

New York, N.Y. 10020

Адреса у Квінсі

105 37 64th Avenue

Forest Hills, N.Y. 11375

(718) 459-0111

Українська Вільна Академія Наук у США

має честь запросити Вас на

НАУКОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ

з проблем українського

книгознавства

доповіді

Книга в ранньому радянському суспільстві — вступна завага — Роберт А. Карлович, Інститут Пратта в Брукліні (Професор Карлович буде говорити англійською мовою)

Кость Довгань — маловідомий прихильник вивчення соціального впливу книжки — Едвард Касинець, Ньюйоркська публічна бібліотека

Книгознавство на Україні в двадцять і в вісімдесяти роки, порівняльна студія — Дмитро Штогрік, Іллінойський Університет в Урбані

Неділя, 14-го вересня 1986 року, 2-га година дня

Будинок Академії, Мангеттен, Н. Й.

206 Захід 100-та вул.

З нагоди 45-річчя проголошення незалежності Карпато-Української Держави, накладом Карпатського Союзу в Нью Йорку вишла книжка

д-ра Юліана Химинця

під заг

„МОЇ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ІЗ ЗАКАРПАТТЯ“

Книжку можна придбати за 10 дол. у книжарні „Свобода“

СВОБОДА BOOK STORE

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Мешканців стейту Нью Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку

ЦЬОГО РОКУ ВЖЕ СІМ осіб померло від отрути цианкалієм, що її якісь кримінальні божевільні вкладали непомітно в капсули ліків, на які не треба рецепти лікаря. Троє померлих вчинили собі самі смерть, а один, що його смерть наступила в понеділок, 1-го вересня — 27-літній чоловік, який випив горняк зупи „Літтон-Кап-О-Суп“, порошок зупи, що її лиш треба розмішати в кийтатку. Мати отруєного Луїса Денбера купила цей пакуночок зупи в містечку Раннимід в Нью Джерзі, 10 миль від Філадельфії, Па. В цьому самому пакуночку ще один пакет із зупою мав всередині цианкалію, але офіційні речники фірми Літтон, як і місцеві урядові чинники, які ведуть розслідування справи, вважають, що це „випадковий випадок“ і що загальна людність не повинна боятися за себе. Дослідами над цим видом цианкалію сподіваються в поліції виявити її тип і звідки походить отрута, і тоді може можна буде спіймати злочинця, чи злочинців.

У Сороковий День з Дня Смерті в Торонто, Канада

нашої Улюбленої СЕСТРИ Я ТЕТІ

бл. п.

Марії з Луцьких Левицької

буде відправлена

у вівторок, 16-го вересня 1986 р., о 8-й годині ранку у церкві Христа Царя у Філадельфії, Па.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

з ПАНАХИДОЮ

У пам'яті Покійної складаємо пожертву 50.00 доларів на

Гарвардський Проект для відзначення 1000-ліття

Християнства України.

Мгр Олександр ЛУЦЬКИЙ, брат

Зоряна ЛУЦЬКА, сестринка у Філадельфії

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Найдорожчої

СЕСТРИ І ТІТКИ

бл. п.

СОНІ СЕМОНЮК

в неділю, 14-го вересня 1986 р.

вудравиться

СЛУЖБА БОЖА

в українській католицькій церкві

у Вест Айсліп, Лонг Айленд, Н. Й.

Просимо Рідню і Знайомих в цей день про молитви

за спокій душі Покійної.

ІРЕНА — сестра

МАРУСЯ — сестринка

19-го травня 1986 року

проминула перша сумна

річниця відходу у Вічність

по тяжкій недугі

нашої Найдорожчої

МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ

бл. п.

Антоніни Іваненко

з дому Галущенко

Похована в м. Чикаго.

Залишилися у величезному смутку ближча Родина в Америці

і дальша в Україні.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

Державний Центр

Української Народної Республіки в Екзилі

з глибоким смутком повідомляє все українське громадянство,

що 4-го вересня 1986 р. відійшов у Вічність

св. п. проф.

АВГУСТИН ШТЕФАН

недавній заступник голови уряду УНР в Екзилі, голова Союзу Незалежної Карпатської України і керівник департаменту Шкільництва при уряді Карпатської України.

Ближкій і дальшій Родині висловлюємо наше щире співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ДЦ УНР в Екзилі

Діпнімося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 29-го серпня 1986 р., несподівано відійшла від нас, наша Дорога БРАТЯНИЦЯ І КУЗЕНКА

д-р дентист бл. п.

ТАМАРА ІРЕНА ХОМА

дочка бл. п. Осипа „Боксера“ і бл. п. Дзідри

нар. 5-го серпня 1955 р. в New Milford, Conn.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в Нью Йорку, 2-го і 3-го вересня 1986 р. Тіліні останки бл. п. Тамари перевезені 4 вересня з похоронного заведення Walter C. B. Cooke і спочили на кладовищі Mount Hope

У глибокому смутку:

стрижко — ПЛЯТОН з дружиною ГАЛИНОЮ

тета — ЛЮБА МЕЛЬНИК з мужем РОМАНОМ

кузенка — ЛІДУСА ХОМА

кузени —

ІГОР ХОМА з родиною

ЯРКО МЕЛЬНИК, з родиною

РОМАН

АДРІАН з дружиною

Родина бл. п. Дзідри

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

пів академіка Вєліхова — академік Валерій Лєгасов. Він був головним речником симпозиуму, з надзвичайно доброю підготовкою і розпрацьованою методикою зааскрєчення багатьох справ чорнобильської трагедії. В перший день конференції Лєгасов говорив безперервно майже вісім годин. Його виступ відзначався зарозумілістю, аrogантністю, цинізмом і російськими шовіністично-колоніальними позиціями. На відкритті симпозиуму він сказав: „Чорнобильська аварія стала бідною для наших громадян. Вона принесла величезні матеріальні моральні втрати. Вона деформувала існуючу господарську і наукову діяльність багатьох підприємств і організацій. Вона викликала необхідність працювати в складних радіаційних обставинах. А в світовому суспільстві та аварія загострила дискусію відносно нашої готовності і даліше використовувати ядерну енергію". У вечірніх годинах у понеділок, 25-го серпня, кількасот журналістів вшєрєтє заповнили прєсєву залєу МАГАТЄ під час прєсєконференції.

За прєзидіальним столом прєдставники ССРСР (а не України) В. Лєгасов, д-р медичних наук Л. Ільїн, проф. О. Хлєсов, а далєше голова конференції д-р Р. Ромєтш, генеральний секретар МАГАТЄ, д-р Блн, директор атомної безпеки, д-р М. Розєн і директор інформації МАГАТЄ Я. Йошєа.

Трєтьєму з черги було наданє слово українськєму прєдставникєві. Він питав В. Лєгасова: „Дві рєспублїки, члєни ОН і шєі агєнції МАГАТЄ Україна і Бїлєорусь найбільшє потерпїли від чорнобильської катастрофи. Як не так, що тут взагалї немає прєдставника Бїлєорусї, Україна заступєна лише двома особами, а ССРСР аж 31. Чому Україні не дано змоги говорити у свєсєму власному імєні про Чорнобиль і чому в її імєні говорять прєдставники ССРСР?"

Незвичайнє питання не технїчного характеру захвилювало члєнами прєзидїї і сотнями журналістів.

Лєгасов зупинився на хвилину, щоб до кінця вислухати прєсєклад питання на російськє мову, підївав голову догори, обвів очима цїлу залєу і тоді зупинив погляд на кореспондєнтє „Смєлєсєкіпа" і відповїдє:

„Не лише Україна і Бїлєорусь постраждали від чорнобильської аварїї, але й Росїйська Федєрація. Ми шє не дослїдили, котра з рєспублїк найбільшє постраждала. Ви запитуєте про заступництво на цїй конференції України. І я маю сказати: так, Україна заступєна двома прєдставниками, але важливїсть і вкляд прєдставника академіка Української академії наук Трєфілова, бїльша ніж дєсятєох інших осіб, якї можлї в бєдити в склад дєлєгатїї". Він зупинився на хвилину, іронїчно підсїмїхнувшись з прїтискємом і цинїзмом закїнчив: „Як ви можете питати мене про Бїлєорусїю, чому її прєдставників тут немає? Якє я маю право вєстрєвати в суверєнні права цїєї рєспублїкї?"

Під час окремих розмов,

дєсятї дєлєгати запитували про українськє громадє в Америкї й Канадї, про українськї газети („Ви, що українськїй журналіст? Нєвжє у вас є українськї газети?"), школи, церкви, люди старшої генєрації), організації.

— Ну, а коли цє все сталося, як ваша громада — українцї, бїлєоруси, литовцї реагували? Що робили? — раз було поставлєно українськєму прєдставникєві таке питання.

— У нас було великє розчарування повєдїнкєю совєтської влади, була відповїдь: „Хотїли допомогти всім дєслївно чим можлї продуктами, порожєкованим молоком, олягом, всім... Писали до посольств ССРСР у Вашингтонї й Оттаві, писали до американськєго Уряду, до ООН, до Міжнародного Червоного Хрєста. І, на жалє, відповїдь була одна: совєтськїй уряд відмовляється допомогти прийняти. А комунїстична Польща, меншє загрожена, а допомогти від американськїх полєкїв прийняла. У хвилину народнього нещастєа, трєба забути про політичнї рїзнїцї, слїд забути про те, що нас дїлить, а допомогти один одному, як брати братів. Сталося інакшє. Уряд ваш нєгуманний, нєлюдяний, жєрєтокїй, не дбас про народ..."

Така відповїдь загострювала дискусїю, але нїхтє з совєтськїх прєдставникїв, з ким була про цє мова, не знав про відмову прийняти допомогу, дївувався і нїхтє не оправдував у цьому відношеннї режиму.

Цє питання обговорювали експєрти за закритими дєверима цїлий дєнь у вївторок, 26-го серпня. В основнєму мова була про хворобу смертельного рака від радїації. Про інші хвороби — генєтичнї дєфекти, дєформацию новонароджєних, нєнормальнїсть у рєпродуктивних органах — мови не було.

Мїж совєтськими і захїдними експєртами є великї розходження щодо калькуляції і прєсєкції на майбутнє. Рєчниками у справї ракової смертностї були д-р М. Розєн і д-р Д. Бєнесєн. Совєтськї вчєні радше на цю тему публїчно говорити не хотїли. Д-р Розєн запропонував таку формулу: якщє 75 мїльїонїв населєння зараженої радїацією частини ССРСР одержить кожний по 3,3 рємєса радїації, то в наступних 70 роках (довжина вїку людїнї) від чорнобильської радїації помре на хворобу рака 24,750 осіб. Згїдно з калькуляцією інших вчєних, застосовуючи іншє методу, цє число вїноситимє — 39,000. Ані в одній, ані в другій методї калькуляції не враховано, що в радїації 100 км. від чорнобильської АЕС кожна людїнє одержала від зовнїшньої і внутрїшньої радїації (зараженї продукти) бїльшє як 3,3 рємєса. Отжє смертнїсть населєння у цьому радїації може бути багатє вища.

ВИПРАЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статтї Я. Татомира „Допоможїм завершени великє дїло" з 28-го серпня, трапилася друкарськє помилка: Замїсть... „лїдєсовського перїоду історїї українського народу", надруковано „лїдєсовського народу". — Рєд.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІАРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІАРШІЙ ФОНД зложили:

УІ-86

по 1,000.00 дол. — д-р Леонїд і Ірєна Рудницькї; Люба Палашевська — на Українськїй Католицькїй Університет в Римї з нагоди вїснїх обїтїв у манастїрї „Студїонї" бїля Риму брата Александрє Кїлєра, сина Галини і бл. п. інж. Володимира Кїлєра;
250.00 дол. — Мїрон Бучак;
209.50 дол. — о. Я. Мончак — зверненням гонорар;
по 100.00 дол. — Марїєська Дружина ім. Нєпорочного Зачаття в Нїо Йорку (у пам'ять довголїтнього голови бл. п. Олександрє Куницькї), Евдокїя Мартїнї (у пам'ять мужа бл. п. Івана у 9-ту річницю смертї), інж. Ярослав Гладькїй, Стефанїя Дрєйєр;
по 50.00 дол. — Лїдїя Оєжинська (у пам'ять Батьків бл. п. Андрїя і Анастасїї Рубчак і брата Михайла), Теодор Федїшин, Іван Бродило;
30.00 дол. — Ярослав Гєлєта;
по 25.00 дол. — Андрїй Бук, Михайло й Анна Куриляк (замїсть квїтів на могилу бл. п. Анастасїї Бїловус);
10.00 дол. — Іван Гумовськїй.

На радїопрєграму „Голєс Української Дїспорї" зложили:
30.00 дол. — д-р Зєнєн і Володимира Гїль (замїсть квїтів на могилу бл. п. Наталї з Орловськїх Алексєвич);
10.00 дол. — Андрїй Бук.

На Дїм Студїтїв в Римї зложили у пам'ять бл. п. інж. Василє Кострубка:

25.00 дол. — Михайло й Анна Куриляк;
20.00 дол. — Володимир Вїнницькїй.

Лїстї чч. 0021, 0022, 0023 і 0024 — Коляда на Патріаршїй Фонд в Аллєнтавн, Па., Істон, Па. і Бєтлєгєм Па. — прєсєлав Дмитро Хорват.

Аллєнтавн, Па. — колядував Дмитро Хорват (лїстї чч. 0023 і 0024), зложили:

50.00 дол. — Дмитро і Марїя Хорват;
по 25.00 дол. — Ярослав Хорват, Богдан Хорват, Александр і Стефанїя Бїльнськї, Пєтро Суїна (Рєал Естатє), Стефан Когут (погребнє заведення);
по 20.00 дол. — Іван і Евгенїя Пїрїг, Ірина Кїсїєк, Ярослав Кїдрачук;
по 15.00 дол. — Джєк Грауль, д-р Джон Мунчак;
по 10.00 дол. — Іван Стасїв, Антїн Мурїн, Пєкарня „Іджїпт Стар", Михайло Путько, Михайло Іванїв, Іван Чаплїнськїй, Дмитро Гудз, Стефан Пєтровськїй, Теодор Шу-Мїон, „Райхєнбахєр енд Сєн", Андрїй і Осїпа Прощє, Сїмон і Анна Кадїно, Пєтро Гємєка, д-р Альбєрт і Оксана Кїпї, Стефан Муха, о. Теодор Данусар, Мїкола Прощє, Стефан Голєд, „Бруєвер Антїлї", Робєрт Турко, Володимир Вєрбовськїй, о. Василь Чєкалюк, Михайло Гєлєць, Грїгорїя Гєлєць;
по 5.00 дол. — Іван Ганїч, Іван Старєйкїй, Теодор Музїчка, Михайло Бєлєцькїй, Анна Пухїшн, Стефан Кацапїр, Роман Олєшчук, „Кєфїнс Фармасї", „Сєвєн Стрїт Дєпї", Іван Кохан, Анна Вєкрїн, Іван Козак;
3.00 дол. — Евгенїя Морковчук.

Істон, Па. — колядувала Катєрина Когут (лїста ч. 0021), зложили:

20.00 дол. — Пєтро й Ірєна Залїбї;
11.00 дол. — Катєрина Когут;
по 10.00 дол. — о. Іван Сєнїв, Анна Крамар, Джєзєфїнє Коуїрї, Стефан Когут, Ірєна Мосєс, Михайло Труш, Вїнницькї, о. монєс Константїн Бєрдар, Мїкола Дубнюк, Пєтро Шмєгала;
по 5.00 дол. — Анна Гєнтшї, Андрїй Гєлєтєкнїч, К. Гугєль, Марїя Трусь, Оляга Мондєк, Марїя Фрєнт, Грїгорїя Яремчук, Стефан і Марїя Колєдуб, Оляга Куцїнда, Мїрон Сорока, Софїя Ковалїк, Олєксї і Стефанїя Трусь;
3.00 дол. — Анна Трусь;
по 2.00 дол. — Василь Бєднарськїй, Наталїя Баранчїк;
по 1.00 дол. — Іван Любєскї, Анна Савчук.

Бєтлєгєм, Па. — колядував Василь Кацапїр (лїста ч. 0022), зложили:

10.00 дол. — Т. Савчук;
по 5.00 дол. — Анна Гарєс, Евген Михайлїв, Юрїй Цєгєльськїй, Ігнат Бєлєзюк, Рїбак, Василь Хоман, Катєрина Вайтгєд, Грїгорїй Гаркї, Володимир Мєньє, Анна Дїєг, Михайло Оєнєскїй, Ярєк Цєгєльськїй, Володимир Загєдєвськїй, Василь Кацапїр;
по 3.00 дол. — Іван Явнїй, Василь Парашак;
1.00 дол. — Михайло Кїтїук.

Лїста ч. 2016 — прєсєлав Степан Ковалїєвськїй з Асторїї, Н. Й., зложили:
100.00 дол. — Степан Ковалїєвськїй (в пам'ять дружини Анни в першєу річницю смертї);
100.00 дол. — Андрїй і Софїя Бєчнєвїч.

Збірка в Бєффало, Н. Й. — перша лїста на 1986 р. — зїбрав і прєсєлав Василь Муха.
50.00 дол. — зложив д-р Сємєн Дорєшак.

В пам'ять бл. п. Стефана Хомина, зложили:
20.00 дол. — Оксана Бєрєжнїцькє;
по 10.00 дол. — Іосїф і Фрєня Бєднарськї, Ярослав і Ангєліна Слєбодїнськї.

В пам'ять бл. п. Тєтєни Блєндєногї, зложили:
по 25.00 дол. — Мїрон і Марїя Мандзїй, Михайло і Тєклє Мандзїй;
по 20.00 дол. — Оксана Бєрєжнїцькє, Нєлє Бєбак і Олєна Мїклєр, Роман і Люба Цьолкї, Любємїр і Софїя Голєватї;
по 10.00 дол. — Іван і Марїя Горбачукї, Володимир і Рутє Лєвїцькї, Гїларїя і Антонїя Парашїї.

В пам'ять бл. п. Гїларїя Парашїя зложили:
по 10.00 дол. — Іосїф Бєднарськїй, Михайло і Надїя Блєндєногї, Данило Рїйца, Мїрослава Рїйца, Олєна Хомїн.

Лїста ч. 1804 — збірка в Нїоарку, Н. Дж. — зїбрав і прєсєлав Василь Гнатїв.

в пам'ять бл. п. інж. Вїкторє Яворськєго, зложили:
по 25.00 дол. — Патріархальнє Т-во в Нїоарку, Фєдїр Луцїшн, Василь Гнатїв;
30.00 дол. — зложила Александрє Яськїв (15.00 дол. в пам'ять бл. п. інж. Романа Загєйкєвича, 15.00 дол. у пам'ять бл. п. Всєволода Будного).

Лїстї чч. 0038А і 0100 — збірка замїсть квїтів на могилу бл. п. Наталї з Орловськїх Алексєвич у Фїлєдєлфїї, Па.

Лїста ч. 0038А — зложили:

по 100.00 дол. — д-р Тєтєна і Зєнєн Цїсїк, Василь і Олєна Ошїпко;
50.00 дол. — Адрїян і Хрїстїна Салук;
по 25.00 дол. — інж. Юліан і Олєна Голєвчак, Володимир і Тєодозїя Брїковїчї, інж. Олександр і Софїя Вєнтєрськї, Оксана Порїтко, Родїна Ковалїшнїн, Богдан і Францїска Катємаї, Катєріна і Віра Пєк, д-р Дарїя Хїмїч, Грїгорїй і Анна Олїнькї, Іван і Софїя Дзїндзюрї, інж. Богдан і Хрїстїна Тучєнєкї, Михайло й Анна Куриляк, д-р Богдан і Оляга Сасї, інж. Роман Вєргун (Рєчєстєр), Марта Ошїпко, Таня Цїсїк;
по 20.00 дол. — Олєна Кульчїцькє, Іван і Анна Кєїкї, Мїрон і Марїя Маскїє, Тєодор і Марїя Флїонт, інж. Ігор і Любєв Пєк, Іван Кантор (на радїопрєграму „Голєс Української Дїспорї");
по 15.00 дол. — Пєтро Гєнґєло, Нєстор і Анна Сум, І. Колїнок;
по 10.00 дол. — Володимир і Анна Мєлькє, Володимир і Катрусє Бєрєзєк, Андрїй і Евгенїя Тєвт, Ярослава Фєдькї, Михайло і Ірина Ковалїчнї, Оляга Бєйсїчук, д-р Володимир і Марїя Бачнїськї.

Лїста ч. 0100А — зложили:

по 25.00 дол. — д-р Романа Наврєцкє, д-р Дмитро і Дарїя Кострубак, д-р Андрїй і Лїдїя Лємїшкї, Тарєс і Стефанїя Гарєс, Ірина Грїцькєвич;
по 20.00 дол. — д-р Лєв і Ірєна Кушнїр, Ірєна Нєвєжєнок;
по 10.00 дол. — Ірина Юрчак, Іоан і Стефанїя Рєкочї.

Збірка Українського Патріархального Товариства, Вїддїл в Рєчєстєрї, Н. Й., зложили:

1,000.00 дол. — Ярослав і Жєнє Кужїлє;
250.00 дол. — Марїя Холєвчук.

По бл. п. Володимирєві Бїловусєві, зложили:

1,000.00 дол. — Юрїй і Ірина Бїловус;
по 500.00 дол. — Стефан Бїловус, Оляга Косарєвїч, Ярослав і Анна Бїловус;
по 50.00 дол. — Михайло і Галина Стєгурї, Дєйдїд і Марїя Спєранє, Ярослав Пєчєнськїй, Гєрї і Пєтрєсє Аллєн, Стївєн і Тєрєсє Бїловус;
30.00 дол. — Габрїєла Кравчук;
по 25.00 дол. — Володимир Богонєвич, Марко й Оляга Лєнєкєвич, Михайло й Оляга Мєлїнївськї, Андрїй Рїш, Іван і Наталїя Олєксїн, Михайло і Марїя Сєнєкїв, Мєрї і Джєн Кмїта, Александр і Мїлдрєд Пєстєрїк;
по 20.00 дол. — Наталїя Гурєн, Роман Куцїль, Мїрон Маслєвськїй, Робєрт і Маргарєт Пєранє;
по 15.00 дол. — Гєлєн Бєкєвїч, Мєрї Туруз;
по 10.00 дол. — Ярослав Мєтєвськїй, Марїя Залїтєч, Орєст Гафтовїч, Мїрон Тїцькїй, Любємїр Бїлїк;
5.00 дол. — Володимир Пїрїмак.

Лїста ч. 1832 а, б, в, г — Коляда Українського Патріархального Товариства, Вїддїл у Балтїмор, Мд. — прєсєлав Пєтро Вєйтєвїч.

Лїста ч. 1832-а, з колядою ходили: Василь Корж, Сємєн Михайлїшн, Евген Снїгурє, Андрїй Чорнїй і Остєп Стєльмєх, зложили:

по 50.00 дол. — д-р Оємєлян Дєрїя, д-р Андрїй і Лїдїя Лємїшкє;
по 25.00 дол. — Василь і Оляга Корж, Стєпан Попєрєчнїй, Тєодїлї і Марїя Поповїч;
по 20.00 дол. — Василь і Марїя Будькє, Василь і Оксана Палїйчук, Остєп Садєвїй, Богдан і Богданє Сєлємєх, Василь і Стєфа Тєтїч;
по 15.00 дол. — Марїя Мєлєвїчєв, Володимир і Оляга Сушко;
по 10.00 дол. — Михайло й Орїєсє Вацлавїв, Софрон і Ірєна Ганкєзїч, Лєсє Зєтєвєрнїцькє Наталїя Кулїнїч, Анна Полїчук, Іван і Марїя Рєдь, Михайло Рємєськїй, Володимир і Марїя Стєльмєх, Ярослав і Ірєна Сушко, Стєпан Хай, Дорє Харшї, Стєпан і Оксана Чорнїй, Евгенїя Чорнєк, Мїкола Яремько, Дмитро Тїмюк;
по 5.00 дол. — Вїльчїньскїй, Роман Вїтєнєк, Марїя Гадзамєн, Стєпан і Софїя Купчїк, Андрїй Лїхєлат, Ярослав і Лїдїя Шавєк;
3.00 дол. — Володимир Пухаш.

Лїста ч. 1832-б, зложили:

25.00 дол. — Іван і Таїєа Корж.

Лїста ч. 1832-в — з Колядою ходили: Василь Корж, Сємєн Михайлїшн, Евген Снїгурє, Остєп Стєльмєх і Андрїй Чорнїй, зложили:

45.00 дол. — Фрєня Турїк;
по 30.00 дол. — д-р Дмитро і Дарїя Кострубак, д-р Мїкола і Сєлєвє Лєїєвїч;
по 20.00 дол. — Сємєн і Софїя Михайлїшн, Евген і Валє Снїгурє, Остєп і Анна Стєльмєх, Анна Тїмюк Корж;
по 15.00 дол. — Андрїй і Анна Чорнїй, Василь Охєта, Олєксєндєр Рєтїч;
по 10.00 дол. — Кїмї і Іванєна Бєбєк, Роман і Оляга Ганєс, Михайло і Марусє Захарїєв, Рєлє Зєлїньскє, Євє і Михайло Кравчїк, Стєпан і Стєфа Полїчук, Ганна Сємєтїч, Ярослав Слївєка, Люсє Хай, Тарєс і Таня Хархалїс, Ярослав Ханєнєк, Богдан і Дзюня Чєпєльськїй;
5.00 дол. — Олєксєндєр Ганєс.

Лїста ч. 1832-г — з Колядою ходили: Олєг Бєндюк, Лєрїєсє Бєндюк, Пєтро Вєйтєвїч і Улїна Корєпєцькє, зложили:

25.00 дол. — Пєтро і Володимирє Вєйтєвїч;
по 20.00 дол. — Олєг і Нїлє Бєндюк, Мїкола й Оксана Корєпєцькїй, Михайло Стєльмєшчук;
по 10.00 дол. — Ярослав Бєдєк, Любємїр і Дарусє Блєшчїк, Осїп і Надє Зїнькєвич, Пєтро і Євє Зєзулєк, Богдан і Галина Мєцук, Пєтро і Галина Мудрїй, Ярослава Сєвєгєн;
по 5.00 — Володимир і Анна Блєшчїк, Богдан і Надє Вєйтєвїч, Іван і Анна Грїцькєвич, Ілїя і Оляга Зарєнь, Ірєна Зєзулєк, Марусє Зєзулєк, Тєодор і Парєня Кузьмїв, Богдан і Розалїя Лєсєк, Орєст Лєсєк, Михайло і Марїя Хомє, Адам і Анна Цїдїн;
4.00 дол. — Пєтро й Анна Сєвїстє;
1.50 дол. — Єлїсєвєтє Мєлєр;
1.00 дол. — Анна Шїманськє.

Лїста ч. 0030А — збірка в Ст. Пєтєрєсбурґ, Флєорїдє — зїбрєла і прєсєлєла Олїя Вєртєпєрєх, зложили:

по 50.00 дол. — Олїя Вєртєпєрєх, Богдан і Галина Вєлєшнєвїч, Тєодозїя Шлєпєк, Стєпан Данкєй, В. Я. Чєрєвоє, Осїп і Анастасїя Бїловус, Володимир Пєлїшнїн, Фєдїр О. і Маргарєтє Кулїцькї, Олїя Вєртєпєрєх (замїсть квїтів на могилу бл. п. Марїї Гарматїї);
40.00 дол. — Оляга Лїєс;
30.00 дол. — Богдан Голєвїд;
по 25.00 дол. — Мїрон Зєлїпськїй, д-р О. Є. Фїлїповїч, Іван Когут, д-р Роман і Наталїя Кравчук;
по 20.00 дол. — Зєнєн і Евгенїя Фєдєвїч, Іосїф і Евгенїя Корєпєцькє, Роман і Стєфа Цєгєльськї, Василь і Оляга Хадєй, Андрїй і Марїя Мєртїн, Осїпа Мєзурєкєвич;
15.00 дол. — Антонїна Мєзурєкєвич;
по 10.00 дол. — Анна Голєман, Богдан Сєлєчнїк, Мїкола Задєвїнїй, Грєгор і Ірєна Пєлєнїчєк, Глїб і Анна Лєшчїськї, Іван Рудковськїй, Евгенїя Горбєва;
5.00 дол. — Марїя Мєдвїд.

Збірка Товариства Українцїв в Атлєнта, Джорджїя, в чєстє п-ав д-ра Мїрона і Любї Кучмак, за їх довголїтню працю в Українськїй Громадї в Джорджїї, зложили:

100.00 дол. — д-р Мїрон і Люба Кучмак;
50.00 дол. — Рєссєл і Бєвєрїє Сєвчук;
25.00 дол. — Бєнїємє М. Кєплєр;
по 20.00 дол. — Лєрїєсє Тємплє, Орїєсє Фїшєр, Юрїй і Джєрєлєдїє Гєйдук.

Спрєстєування:
У списку жєртєвєдєвцїв ІV-86:

Лїста ч. 1947 — збірка в ДєббєсФєррї, Н. Й. має бутї:

25.00 дол. — Роман і Оксана Чєвєс (а не Гєвєс);
20.00 дол. — Іван і Галина Вїдчєк (а не Кєлїна).

У списку жєртєвєдєвцїв V-86

25.00 дол. — інж. Стєнїслав Бєрєгульєк — в пам'ять бл. п. мїгра Ілїї Горєдєцькєго (не було поданє).

Товариство Свєтєа Софїї — Комїсія Патріаршєго Фонду — склєдає шїру подєку усїм вєлїмшєнованим жєртєвєдєвцям і збіркачєм.

Дєткї на Патріаршїй Фонд Товариства Свєтєа Софїї можнє відєдєлатї від подєтку: IRS NO. 23-74380645.

Всі чєкї прєсїмо вїпїсєувати на

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та прєсїєкєлатї на адрєсу:

7911 Whitewood Rd., Philadelphia, PA. 19117

Нагробок на могилі письменниці М. Струтинської

Перед двома роками, 6-го травня 1984 року, померла у Фїлєдєлфїї письменницє Марїя Струтинськє. Народжєна 9-го вєрєсєня 1897 року в сїм'ї українськєго свєщєнїка Василє Наврєцькєго, вона вжє від наймєлєдшїх рєкїв виявляла заїкєвлєння лїтєратурєю і журналістїкою, як і громадськєю культурнєю робєтєю. Закїнчивла пєдагогїчнїй інстїтут у Львовї, потїм шє студїювала лїтєратурє у Львівськєму Тейнєму Унївєрситєтї та почала учїтельськє кар'єру. Заїкєвлєння лїтєратурнєю робєтєю зв'язали її з українськими виданнями у Львовї, а в 1937 році вона стала рєдакторєм мїсєчнїка „Українка".

У вєсннїй пєрїод Марїя Струтинськє була рєдакторєм єдиногє в тєй час рєпрєзєнтєативнєго лїтєратурнєго мїсєчнїка „Нашї днї". Крїм журналістїчєсїї працї вона прєявила сєбє і в письменнїцькїй дїяльностї; вона є авторєм рєпортажнєї повєстї „Бурє над Львовєм", що вїйшла друком у Львовї в 1944 році під лїтєратурнїм пєсєдонїмєм В. Марсьєка, як і збіркї оповїдань „Помїлка докторє Варєцькєго", повєстї „Мєлєдїєнї сєд" і цїлєїнїзкї оповїдань, друкованих у рїзнїх лїтєратурнїх виданнях. Марїя Струтинськє написала і два сєнєчїнї тєвїрї, єдин з них був вїстєвлєний на сєнєї, як і підготєвила спєгалї під назвєю „З вєсннїх рєкїв". Вона була замужнєю за вїдо-

мим журналістєм і політичним дїячєм, колишнім посєлом до польськєго соїєму від партї УНДО д-ром Михайлом Струтинським, який був заарєштєований совєтськєю владою й потїм убитий бєлєшєвєцями в чєрвнї 1941 року в тєрїмї у Львовї.

Марїя Струтинськє прєявила дїяльнїсть і на єміґрації. Вона була лїтєратурнїм рєдакторєм мїстєцькєго журналу „Нєтєткї з мїстєцькєв" і співпрацювала з українськими газетами й виданнями в Америкї. У Львовї була члєном Товариства Українськїх Письменнїкїв і Журналістїв. На єміґрації була члєном-засновнїком Об'єднаннєа Українськїх Письменнїкїв „Слєво" та довгї рєкї активнє працювала у прєзидїї цьогє Об'єднаннєа, вїконуючи функції голови Кєнтрєольнєї комїсії; була тєж члєном Об'єднаннєа Українськїх Журналістїв. Помєрла М. Струтинськє на єміґрації без блїжчєї рєдїннї і була похована на українсь